

[Gert Petersen]

haver i folkeskoleforliget fra 1975 og derfor stærkt interesseret i dette signal. Siden forliget er blevet indgået, har vi set det brudt af det skinhellige kristelige folkeparti, stærkt støttet af det nye regeringsparti, venstre, i forbindelse med forligets klare aftale om at forenkle karakterskalaen. På samme måde virkede den ændring i gymnasieloven, som gjorde tysk til en betingelse for at komme i gymnasiet. Afgørende forudsætninger for folkeskoleloven var dermed blevet brudt.

Derfor er vi nu ved den yderste grænse for de forligsbrud, der kan accepteres, og det er med meget stor bekymring, at vi har iagttaget venstres pres for at genindføre niveaudelte prøver i folkeskolen, dvs. for at genindføre den eksamensdominerede sorteringsskole. Det advarer vi imod. Folkeskolen er gennem en langsom og gradvis udvikling blevet mere demokratisk, mere børnevenlig og mere samarbejdsorienteret. Denne udvikling skal ikke rullens tilbage.

Derfor er vi skeptiske over for statsministerens ord i åbningstalen om folkeskolen. De ændringer, der skal gennemføres i folkeskolen, kan formentlig, siger statsministeren, gennemføres inden for folkeskolelovens rammer. Bebuder han dermed eventuelt en lovændring, sådan som en slags ultimatum: hvis I ikke vil være flinke, så må vi lave en lovændring, ophæve forliget totalt? Ja, så vil det være endnu et tilbageskud til fordel for mørkemænd og reaktion. Socialistisk folkeparti vil slås for en udelt og frisindet folkeskole.

Vi vil også – det være sagt til hr. Erhard Jakobsen – fastholde folkeskolen som en decentral, overvejende kommunal skole. Når hr. Erhard Jakobsen nu på sit korstog søger at centralisere skolen, prøver at gøre den mere statsstyret, kan jeg forsikre ham om, at han skal møde ubetinget modstand fra socialistisk folkeparti. Helt grotesk bliver i øvrigt centraliseringsbestrebelse i skolen, når oven i købet fællesmarkedet vil til at blande sig i dens forhold. Nu vil EF søge at indføre et mystisk fag – nå, slet så mystisk er det vel desværre ikke – der skal hedde EF-kundskab, i skolerne. Det er fuldstændig utilstedeligt. Der er ingen baggrund i skoleloven for dette fag, og ministeren har ingen som helst adkomst til at indføre det på den vejledende timeplan.

Hvad endelig selve spørgsmålet om fællesmarkedet angår, så indeholdt statsministerens

tale jo et afsnit af tom højtidelighed, må jeg desværre sige, om EF-valget til næste sommer, og det valg skal jo nok give anledning til mange store ord og fedt flæsk. Men hvad med de praktiske, dagligdags problemer, som vi står over for? Hvad med EFs forsøg på at harmonisere vor afgiftslovgivning gennem en forhøjelse af snapseskatten, gennem ændringer i 3 døgnreglen og efterhånden – og det er jo nok til syvende og sidst alvorligere end spørgsmålet om snapseskatten – en fælles moms? Hvad med EFs forsøg på at mindske forbrugeroplysningen herhjemme ved at gribe ind over for varedeklarationer? Hvad med fiskernes vilkår? Man lovede før den 2. oktober 1972 fiskerne, at de ville få lige vilkår i EF, derfor stemte de ja. I stedet har fiskerne til gavn fået at føle, at EF ikke er noget fællesskab, som det ellers så smukt hedder, men rammen om stormagtsdominans. Englænderne blokerer fælles løsninger i fiskerispørgsmålet og gennemfører ensidige forholdsregler vendt mod dansk fiskeri, sidst med beslutningen om at flytte sperlingkassen 2° mod øst.

Nej, EF er ikke noget fællesskab. Man havde lovet fiskerne som så mange andre, at i dette dejlige EF ville ret erstatte magt, ingen ville kunne tage sig selv til rette, men alligevel må vi nu se i øjnene, at den EF-domstol, der skal bruges til at sætte lille Danmark på plads i spørgsmålet om afgiftsharmoniseringer, ikke er i stand til at tumle en stormagt som England – ikke at det overrasker os synderligt, det var, hvad vi forudså, og hvad vi sagde, men det er nøjagtigt det modsatte af, hvad de partier, som dengang gik og i dag går ind for EF-medlemskabet, sagde, og hvad de stadig væk påstår.

Mere generelt gælder det i øvrigt, at EF-tilhængere i de 9 lande hele tiden søger at udvide EFs virkefelt, harmonisere mere og mere og styrke EFs institutioner. De vil faktisk have en EF-union, sådan som Tindemans har foreslået det, og da for resten også sådan som statsministeren tilsluttede sig det på topmødet, endnu inden vores medlemskab formelt var trådt i kraft i slutningen af 1972. Denne union siger vi nej til. Jeg er overbevist om, at et meget stort flertal i den danske befolkning siger nej til den, vel vidende, at den vil gøre medlemskabet endnu værre, end det er i forvejen.

Det sidste skud på unionsplanerne ser vi i det forsøg, der for tiden gøres på at stable et